

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๔๕๖/๒๕๖๐
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๖๑๔/๒๕๖๒

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

{	นางสาวกัจฉิณันท์ บัวบาน	ผู้ฟ้องคดี
	องค์การบริหารส่วนตำบลน้ำอ่าง ที่ ๑ อธิบดีกรมเจ้าท่า ที่ ๒	
	ผู้ว่าราชการจังหวัดอุตรดิตถ์ ที่ ๓	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองพิษณุโลก คดีหมายเลขดำที่ ๒๖๓/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๘๕/๒๕๖๐

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๘๗ ตารางวา ที่ดินมีเขตติดต่อด้านทิศตะวันออกจดที่ดินเลขที่ ๓๘ ด้านทิศตะวันตกจดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๑๒๒๒ ด้านทิศเหนือจดคลองตรอน และด้านทิศใต้จดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๘๔ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินจำนวนเนื้อที่ ๓๓๐ ตารางวา ซึ่งตั้งอยู่ติดกับที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ ทางด้านทิศเหนือไปจนจดคลองตรอน ซึ่งเดิมนายโบก ตีมูล เป็นผู้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินทั้งสองแปลง ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๙ นายโบกได้ขอ

/รังวัด...

รังวัดที่ดินเพื่อขออนุญาตเอกสารสิทธิหนังสือรับรองการทำประโยชน์ และได้มีการออกหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๑๓๘๑ เลขที่ดิน ๙๙ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์ เนื้อที่ ๒ ไร่ ๑ งาน ๒๗ ตารางวา ให้แก่นายโบก ต่อมาประมาณกลางปี พ.ศ. ๒๕๔๐ นางเที่ยง เส็งสอน เป็นผู้ครอบครองที่ดินแปลงดังกล่าวได้ขอรังวัดที่ดินเพื่อออกเอกสารสิทธิโฉนดที่ดิน และได้มีการออกโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๗ ตารางวา ให้แก่นางเที่ยง โดยนางเที่ยงได้ครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินจำนวนเนื้อที่ ๓๓๐ ตารางวา อยู่ด้วย ต่อมา นางเที่ยงได้ขายที่ดินทั้งสองแปลงให้แก่ผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะเจ้าท่า ได้มีหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งว่า ผู้ฟ้องคดี ก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุกล้ำเข้าไปในเขตคลองตรอน รวมเป็นเนื้อที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอน ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า รั้วคอนกรีตก่อสร้างอยู่ในเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีซึ่งได้ครอบครองและทำประโยชน์สืบต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๘๐ ปี โดยมีได้มีการรุกล้ำเข้าไปในเขตคลองตรอนแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ ต่อมาสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ได้มีหนังสือ ที่ คค ๐๓๐๗.๖/พร ๓๖๐ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งว่า สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ไม่สามารถรับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ เนื่องจากมิได้เป็นผู้ทำคำสั่ง ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ แจ้งว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ตามข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งทางปกครองโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดียื่นฟ้องต่อศาลปกครอง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘

/๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ประกาศขอโทษผู้ฟ้องคดีทางหนังสือพิมพ์ท้องถิ่น เป็นเวลา ๗ วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

๓. เพิกถอนผลการพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อศาลปกครองสูงสุด คำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ดังกล่าวจึงเป็นที่ยุติ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ร่วมกับอำเภอตรอนได้ออกตรวจสอบพื้นที่ตามหนังสือร้องเรียนขอให้ตรวจสอบ ที่ริมตลิ่งคลองตรอนบริเวณสถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้าบ้านไร่ หมู่ที่ ๕ ซึ่งร้องเรียนว่า มีราษฎร ก่อสร้างสิ่งปลูกสร้างรุกล้ำที่ชายตลิ่งคลองตรอน ผลการตรวจสอบพบว่าบริเวณดังกล่าวเป็นที่ดิน ของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัด อุตรดิตถ์ เนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ ๒ งาน ๘๗ ตารางวา มีด้านทิศเหนือจดคลองตรอน โดยผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุก้ำเข้าไปในบริเวณตลิ่งคลองตรอน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ขอความ อนุเคราะห์ให้สำนักงานที่ดินจังหวัดอุตรดิตถ์ สาขาตรอน ออกรังวัดตรวจสอบพื้นที่เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ เจ้าหน้าที่รังวัดได้แสดงเขตพื้นที่ตามหลักเขตชั่วคราวในที่ดินของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ฟ้องคดีได้คัดค้าน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า คลองตรอนเป็นลำคลองสาธารณะโดยมีจุดเริ่มต้น จากอำเภอน้ำป่าดไหลผ่านอำเภอทองแสนขัน ตำบลน้ำอ่าง ไปสิ้นสุดที่แม่น้ำน่านในตำบล บ้านแก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาของสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาค สาขาแพร่ จากการทำแผนที่รังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดอุตรดิตถ์ สาขาตรอน ปรากฏพื้นที่ ชายตลิ่งคลองตรอนซึ่งเว้นห่างจากลำคลองประมาณ ๑ งาน ๑๗ ตารางวา และผู้ฟ้องคดี ได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุก้ำเข้าไปในบริเวณพื้นที่ดังกล่าวเป็นเนื้อที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร และจากการตรวจสอบระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติ โดยได้เชิญตัวแทนราษฎรในพื้นที่หมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๘ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน ๑๐ คน มาร่วมกันนำชี้ระดับน้ำขึ้น สูงสุดในสภาวะปกติที่ได้มีการประกาศเขตภัยพิบัติอุทกภัยบริเวณที่พิพาท เมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ คำนวณโดยใช้จุดพิกัด GPS (UTM) แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้ว คอนกรีตรุก้ำเข้าไปในเขตคลองตรอนจริง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากอธิบดี กรมเจ้าท่าในฐานะเจ้าท่า ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ ๓๒๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอน ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับคำสั่ง พร้อมทั้งแจ้งด้วยว่าหากผู้ฟ้องคดีประสงค์ที่จะอุทธรณ์หรือโต้แย้ง คำสั่งดังกล่าวสามารถยื่นคำอุทธรณ์หรือโต้แย้งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ ภายใน ๑๕ วัน ผู้ฟ้องคดี

/อุทธรณ์...

อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือฉบับลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ และได้มีหนังสือองค์การบริหารส่วนตำบลน้ำอ่าง ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๖๓๖ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ส่งรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ (ผ่านนายอำเภอตรอน) ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามกฎหมายกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ (๑๐) ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้พิจารณาแล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีและมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ โดยมีหนังสือจังหวัดอุดรดิตถ์ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบพร้อมทั้งแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองพิชญโลก

ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจในการพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งทางปกครองโดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมเจ้าท่าในฐานะเจ้าท่า และออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีเรือถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอน เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวและอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ การพิจารณาอุทธรณ์จึงเป็นอำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครอง (ในกรณีที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น) เรื่องเสร็จที่ ๗๔/๒๕๕๔ นอกจากนี้ ที่ดินตามโฉนดเลขที่ ๑๐๕๔๖ ของผู้ฟ้องคดี มิได้ครอบคลุมถึงพื้นที่ที่พิพาทแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงมีเพียงสิทธิครอบครองเท่านั้น แต่ไม่ได้มีกรรมสิทธิ์เหนือที่ดินที่พิพาท ดังนั้น ที่ดินบริเวณดังกล่าวจึงเป็นที่ชายตลิ่งและเป็นสาธารณประโยชน์ ตามนัยมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อีกทั้งยังเป็นชายหาด ตามนัยมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ และเป็นความผิดตามนัยมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทำการรื้อรั้วคอนกรีตออกจากที่พิพาท จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้พิจารณาคำอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จและตอบกลับมายังผู้ฟ้องคดีภายในกำหนดระยะเวลา ๓๐ วัน นั้น เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีเข้าใจคลาดเคลื่อน เนื่องจากมาตรา ๔๕ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นผู้พิจารณาคำอุทธรณ์และต้องพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับรายงาน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับหนังสือรายงานผลการพิจารณาคำอุทธรณ์จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อวันที่

/๑๑ สิงหาคม...

๑๑ สิงหาคม ๒๕๕๘ (ผ่านนายอำเภอตรอน) และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งผลการพิจารณาคำอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ การพิจารณาอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ได้เกินกำหนด ๓๐ วัน ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า พิจารณาตามเอกสารหลักฐานผลการรังวัดตรวจสอบแนวเขตคลองตรอนซึ่งดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่รังวัดสำนักงานที่ดินจังหวัดอุดรธานี สาขาตรอน เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ปรากฏผลการรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ หน้าสำรวจ ๑๙๓๔ ที่ดินของนายสอน สิงห์อินทร์ ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๗ เลขที่ ๓๘ หน้าสำรวจ ๑๙๓๕ เนื้อที่ ๓ งาน ๒๙ ตารางวา ที่ดินของนายประพจน์ สิงห์อินทร์ ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๘ เลขที่ ๓๙ หน้าสำรวจ ๑๙๓๖ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา ระบาย ๕๐๔๓ IV ๒๘๒๘-๑๑ มาตรฐาน ๑/๑๐๐๐ ตำบลวังแดง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรธานี ว่าที่ดินพิพาทมีได้อยู่ในแนวเขตที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นที่ดินซึ่งอยู่ในเขตคลองตรอน โดยผู้ฟ้องคดีนำซีเมนต์รั้วคอนกรีตเข้าไปในเขตคลองตรอนเป็นเนื้อที่ ๑ งาน ๑๗.๖ ตารางวา ประกอบกับตามเอกสารหลักฐานแบบบันทึกการนำซีเมนต์น้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติ ฉบับลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งราษฎรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๘ ตำบลน้ำอ่าง จำนวน ๑๐ คน ได้ร่วมกันนำซีเมนต์น้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติที่มีได้ประกาศเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน โดยผลการนำซีเมนต์น้ำขึ้นสูงสุดในสภาพปกติของคลองตรอนอยู่ตรงแนวหลักไม้ที่ ๑ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๙๒๙๐๔๘ E ๖๒๘๙๗๘ และหลักไม้ที่ ๒ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๙๒๙๐๓๙ E ๖๒๘๐๑๒ และปรากฏตามรูปถ่ายสังเขปการนำซีเมนต์น้ำขึ้นสูงสุดว่า แนวรั้วคอนกรีตของผู้ฟ้องคดีได้รั้วเข้าไปในแนวระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาพปกติของคลองตรอนเป็นพื้นที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้เป็นยุติว่าที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอน ซึ่งเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามนัยมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การที่ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุกล้ำเขตคลองตรอนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า จึงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๑๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เจ้าท่าชอบที่จะมีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตที่ล่วงล้ำเข้าไปในเขตคลองตรอนให้เสร็จสิ้น โดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตามนัยมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่ออธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีได้มีคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ ๓๒๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ มอบอำนาจของเจ้าท่าตามนัยมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เว้นแต่ในส่วนที่บัญญัติไว้เกี่ยวกับการอนุญาตตามมาตราดังกล่าวให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าท่าตามคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มีคำสั่งตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อการออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวเป็นการออกคำสั่งในฐานะเป็น “เจ้าท่า” ตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เช่นเดียวกับอธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำ และพาณิชย์นาวี ซึ่งมีใช้เป็นการปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวี ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ประกอบกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเป็นคำสั่งที่ออกโดยผู้บริหารท้องถิ่น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองดังกล่าวตามข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๙๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยโดยรับฟังข้อเท็จจริงเพียงบันทึกชี้แจงข้อเท็จจริงของชาวบ้านในพื้นที่พิพาทจำนวนเพียง ๑๐ คน ที่นำชี้ระดับน้ำขึ้นสูงสุด ในสภาวะปกติที่มีได้มีการประกาศเขตภัยพิบัติอุทกภัยซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีเป็นผู้จัดทำขึ้นมา แต่เพียงฝ่ายเดียว โดยชาวบ้านผู้นำชี้ระดับน้ำดังกล่าวล้วนเป็นผู้มีส่วนได้เสียในคดีนี้ทั้งหมด เพราะเป็นสมาชิกสหกรณ์ผู้ใช้น้ำบ้านไร่ที่เป็นผู้ร้องเรียนว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้บุกรุกเขตคลองตรอน จึงเป็นการรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่เป็นปรปักษ์กับผู้ฟ้องคดีโดยชัดแจ้ง อีกทั้งศาลมิได้รับฟังข้อเท็จจริงจากบันทึกคำชี้แจงจากพยานคนกลางผู้ไม่ได้มีส่วนได้เสียในคดี และเป็นผู้เชี่ยวชาญของสำนักงานศาลยุติธรรมในการอ่านแผนที่ทางอากาศแต่อย่างใด โดยพยานผู้เชี่ยวชาญได้ทำบันทึกชี้แจงข้อเท็จจริงว่าที่ดินพิพาทไม่ได้เป็นที่ดินที่น้ำเคยท่วมถึงมาก่อน คำชี้แจงของพยานผู้เชี่ยวชาญซึ่งเป็นคนกลางและเป็นผู้เชี่ยวชาญของศาลย่อมมีน้ำหนักน่าเชื่อถือและรับฟังได้มากกว่าบันทึกชี้แจงของชาวบ้านในพื้นที่ซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และเป็นปรปักษ์กับผู้ฟ้องคดี ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่น้ำไม่เคยท่วมถึง นอกจากนี้หากจะรับฟังว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ชายตลิ่งก็ไม่อาจรับฟังได้เช่นกัน เพราะที่ดินชายตลิ่ง

/จะต้อง...

จะต้องเป็นที่ดินที่น้ำท่วมถึงประจำทุกๆ ปี แต่ปรากฏว่าที่ดินพิพาทไม่ได้เป็นที่ดินน้ำท่วมถึงเป็นประจำทุกปี ดังนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่าที่ดินพิพาทไม่ได้เป็นที่ดินชายตลิ่งอันเป็นเขตคลองตรอน นอกจากนั้น ในชั้นนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีได้แถลงด้วยวาจาต่อศาลแล้วว่า ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ มาตรา ๔ (๑) บัญญัติว่า “ป่า” หมายความว่า ที่ดินที่ยังมิได้มีบุคคลได้มาตามกฎหมายที่ดิน อันเป็นการกล่าวอ้างว่าที่ดินที่ไม่มีผู้ใดครอบครองและเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายที่ดินแล้วยอมเป็นป่า จึงอยู่ในการครอบครองและดูแลของกรมป่าไม้ ดังนั้น ศาลจึงต้องแสวงหาข้อเท็จจริงตามสมควรว่าที่ดินพิพาทดังกล่าวมีผู้ใดเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายที่ดินหรือไม่ หากไม่มียอมเป็นป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ซึ่งอยู่ในความดูแลของกรมป่าไม้ แต่ศาลก็ได้แสวงหาข้อเท็จจริงดังกล่าวให้ปรากฏขึ้นมาและรับฟังเป็นที่ยุติแต่อย่างใด อีกทั้งไม่ได้มีการยกประเด็นดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัยว่าที่พิพาทดังกล่าวเป็นป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้หรือไม่ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ครบถ้วนไม่ครบประเด็นและมีได้แสวงหาข้อเท็จจริงให้ครบถ้วนขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้เป็นที่ชัดเจนว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินซึ่งไม่มีเอกสารสิทธิตามประมวลกฎหมายที่ดิน และไม่ได้เป็นที่ดินในเขตคลองตรอนอันอยู่ในความครอบครองดูแลของกรมเจ้าท่า ดังนั้น ที่ดินพิพาทจึงเป็นป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้และอยู่ในความครอบครองดูแลของกรมป่าไม้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตได้ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ใช่ผู้เสียหายที่มีอำนาจออกคำสั่งทางปกครอง แต่กลับออกคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตที่พิพาทในคดีนี้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายการที่ผู้ฟ้องคดีใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้วินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี คำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจพิจารณาคำสั่งทางปกครองได้ จึงเป็นคำวินิจฉัยที่ผิดพลาดเคลื่อนและไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นให้เป็นไปตามคำขอท้ายคำฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า บริเวณพื้นที่แปลงพิพาท เป็นที่ดินอยู่ในเขตหมู่ที่ ๕ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน ซึ่งเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีเป็นที่ดินตามโฉนด (น.ส. ๔ จ) เลขที่ดิน ๑๐๕๔๖ เนื้อที่ประมาณ ๑ ไร่ ๒ งาน ๘๗ ตารางวา ทางทิศเหนือติดคลองตรอน เมื่อการรังวัดตรวจสอบพื้นที่โฉนดตามแผนที่รังวัดของสำนักงานที่ดินจังหวัดอุตรดิตถ์ สาขาตรอน แสดงให้ทราบขอบเขตพื้นที่ของผู้ฟ้องคดีโดยชัดเจนแล้ว ดังนั้น พื้นที่ถัดจากโฉนดที่ระบุวา

/ติดกับ...

ติดกับคลองตรอน จึงเป็นพื้นที่เขตคลองตรอน อันได้แก่ (๑) ที่ชายตลิ่งคลองตรอน ซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน พ.ศ. ๒๕๕๓ อำนาจหน้าที่ในการดูแลรักษาและคุ้มครองป้องกันที่ดินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันให้เป็นอำนาจหน้าที่ของ “นายอำเภอร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” และ (๒) แม่น้ำลำคลองและที่ดินริมแหล่งน้ำสาธารณะที่เป็นที่ชายตลิ่งที่น้ำท่วมถึง ก็เป็นอำนาจของ “กรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี (หรือกรมเจ้าท่า)” หากเป็นพื้นที่ของบุคคลใดไม่ การก่อสร้างสิ่งล่วงล้ำพื้นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินโดยไม่ได้รับอนุญาต จึงเป็นการ “บุกรุกที่สาธารณะ” อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา ทั้งนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจตามคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวี ที่ ๓๒๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ เรื่อง มอบอำนาจ “เจ้าท่า” ตามพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมเจ้าท่าในฐานะ “เจ้าท่า” จึงออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนรั้วคอนกรีตดังกล่าวออกจากเขตคลองตรอนได้ คำสั่งให้รั้วคอนกรีตจึงชอบด้วยกฎหมาย ส่วนภาพถ่ายทางอากาศจำนวน ๗ ภาพ ตามที่ผู้เชี่ยวชาญของศาลได้สรุปและรายงานนั้น ยังไม่สามารถได้ข้อมูลที่ครบถ้วน เนื่องจากตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ถึงปัจจุบัน รวมระยะเวลาประมาณ ๖๓ ปี หากจะทำให้ทราบปริมาณน้ำที่ท่วมถึงพื้นที่พิพาทจะต้องแสดงภาพถ่ายทางอากาศทุกปี และแสดงภาพถ่ายทางอากาศทุกเดือน (ตั้งแต่เดือนมกราคม ถึงเดือนธันวาคม) แต่ผู้เชี่ยวชาญของศาลแสดงภาพถ่ายทางอากาศเพียง ๗ ภาพ จึงยังไม่มีรายละเอียดที่ชัดเจน นอกจากนี้ ผู้เชี่ยวชาญของศาลได้แสดงภาพถ่ายทางอากาศในแต่ละปีอยู่ในช่วงเดือนธันวาคม มกราคม และกุมภาพันธ์ เท่านั้น ซึ่งในช่วงเดือนดังกล่าวในประเทศไทยเป็นช่วงฤดูหนาว มิใช่ฤดูฝนที่มีน้ำหลากตามฤดูกาล ระดับน้ำในคลองตรอนย่อมจะลดระดับลงตามที่แสดงในภาพถ่ายทางอากาศ จึงเห็นว่ารายงานของผู้เชี่ยวชาญของศาล ไม่สมบูรณ์ที่จะนำมาสรุปว่าพื้นที่พิพาทเป็นพื้นที่น้ำท่วมไม่ถึง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๑ กรมเจ้าท่า ได้ตรวจสอบพื้นที่พิพาทเพื่อหาระดับน้ำในคลองตรอนขึ้นสูงสุดถึงที่แท้จริง โดยได้เชิญราษฎรที่มีที่พักอาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงและอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงมาโดยตลอด มานำชี้จุดที่ระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติที่มีได้ประกาศเป็นเขตภัยพิบัติอุทกภัยเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ เวลา ๑๑.๐๐ น. สภาพท้องฟ้าเปิด โดยมีราษฎรที่มีความสนใจ

/และมีได้...

และมีได้ถูกบังคับขู่เชิญหรือล่อลวงให้สำคัญผิดใด ๆ จำนวน ๑๐ คน ราษฎรที่มีอายุมากที่สุด ๘๓ ปี สามารถเดินได้ พุดได้และมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนสมบูรณ์ ได้รู้เห็นเหตุการณ์ในพื้นที่พิพาท ตั้งแต่อดีตก่อนปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ว่าระดับน้ำที่เคยขึ้นสูงสุดอยู่ในระดับ ณ จุดใด ซึ่งผู้นำชี้ทั้ง ๑๐ คน ได้ชี้จุดระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติที่มีได้ประกาศเป็นเขตภัยพิบัติอุทกภัยตรงกันพร้อมกันได้จัดทำบันทึกการนำชี้ไว้เป็นหลักฐาน จากนั้นสำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๑ กรมเจ้าท่า ได้นำเครื่องหาพิกัดด้วยสัญญาณดาวเทียม หรือ GPS ใช้หาตำแหน่งพิกัดจุดที่ราษฎรนำชี้มากำหนดในแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ Website ของ Google Earth คำนวณพื้นที่รูกกล้าได้ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร จึงเห็นได้ว่า การรายงานภาพถ่ายทางอากาศที่ผู้เชี่ยวชาญของศาลได้สรุปและรายงานนั้นยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์อย่างแท้จริง ซึ่งไม่สามารถเทียบกับราษฎรที่มีที่พักอาศัยในพื้นที่ใกล้เคียงที่รู้เห็นเหตุการณ์ระดับน้ำในคลองตรอนมาโดยตลอด โดยเฉพาะราษฎรในพื้นที่ใกล้เคียงที่พิพาทนี้ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันได้ใช้น้ำในคลองตรอนในการอุปโภคบริโภคมาโดยตลอด ย่อมจะทราบความเป็นไปของระดับน้ำได้อย่างแท้จริง ที่ดินพิพาทจึงอยู่ในเขตคลองตรอน ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้รับมอบอำนาจจากอธิบดีกรมเจ้าท่าในฐานะ “เจ้าท่า” จึงมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนรั้วคอนกรีตดังกล่าวออกจากเขตคลองตรอนได้ คำสั่งให้รั้วถอนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว จึงชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ทำนองเดียวกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเพิ่มเติมว่า ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลมิได้แสวงหาข้อเท็จจริงให้ครบถ้วนตามสมควรตามที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติไว้ นั้น เป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาผิดระเบียบ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ยกข้อผิดระเบียบนั้นขึ้นว่ากล่าวภายในระยะเวลาก่อนศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดี ทั้งที่เหตุของการผิดระเบียบตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างเกิดขึ้นในชั้นนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก ผู้ฟ้องคดีก็ได้คัดค้านและดำเนินการขอพิจารณาต่อมาจากศาลมีคำพิพากษา แต่กลับมาโต้แย้งคัดค้านในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นกรณีที่ล่วงเลยระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามข้อ ๗ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ศาลมิได้แสวงหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับที่ป่านั้น ประเด็นดังกล่าวเป็นเรื่องอื่นไม่เกี่ยวข้องกับประเด็นข้อพิพาทในคดี ดังนั้น การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้นจึงเป็นการดำเนินกระบวนการแสวงหาข้อเท็จจริงที่ครบถ้วนแล้ว ตามข้อ ๕๐ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดียกขึ้นอ้างในคำอุทธรณ์ว่า ที่พิพาทเป็นป่าหรือไม่ นั้น ศาลปกครองชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติแล้วว่าที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอน ซึ่งเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามนัยมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

โดยไม่มี...

โดยไม่มีประเด็นเกี่ยวกับที่ดินพิพาทเป็นที่ป่าหรือไม่ ซึ่งข้อเท็จจริงในส่วนนี้เป็นข้อเท็จจริงที่มีอยู่แล้วตั้งแต่ต้น หากผู้ฟ้องคดีประสงค์จะกล่าวอ้างว่าที่พิพาทเป็นป่าก็ควรที่จะยกขึ้นกล่าวอ้างและนำสืบในศาลปกครองชั้นต้นซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี แต่เมื่อตามคำฟ้อง คำคัดค้านคำให้การ และทางนำสืบของผู้ฟ้องคดีไม่ปรากฏถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้ออ้างที่ว่าที่ดินพิพาทเป็นป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ฯ จึงถือว่าเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลปกครองชั้นต้น และมีไขปัญหาอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนหรือปัญหาเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ คำอุทธรณ์ในประเด็นนี้จึงเป็นอุทธรณ์ต้องห้ามตามข้อ ๑๐๑ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ และสำหรับในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยโดยรับฟังข้อเท็จจริงจากพยานหลักฐานที่เป็นปรปักษ์กับผู้ฟ้องคดีนั้น เป็นการอุทธรณ์เพื่อให้ศาลรับฟังข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น นอกเหนือจากที่ศาลได้วินิจฉัยเป็นยุติแล้ว และเป็นการอุทธรณ์ตุลพิณิจในการแสวงหาข้อเท็จจริงและการรับฟังพยานหลักฐานของศาล ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำพิพากษาชี้ขาดคดีโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงเป็นอุทธรณ์ต้องห้ามตามข้อ ๙๖ ของระเบียบเดียวกัน ที่ห้ามมิให้ศาลดำเนินกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับประเด็นที่ได้วินิจฉัยชี้ขาดไปแล้วอีก

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๖ โดยศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบ คำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้าน คำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ หน้าสำรวจ ๑๙๓๔ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๙๗ ตารางวา โดยผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินตามโฉนดที่ดินดังกล่าวมาจากนางเที่ยง เส็งสอน เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีได้ก่อสร้างรั้วคอนกรีตตามแนวเขตโฉนดที่ดินด้านทิศตะวันออกและด้านทิศตะวันตกออกไปจนถึงลำน้ำในคลองตรอนซึ่งอยู่ทางด้านทิศเหนือของแปลงที่ดิน ซึ่งต่อมาสหกรณ์ผู้ใช้น้ำสถานีสูบน้ำด้วยไฟฟ้าบ้านไร่ จำกัด ได้ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ามีการก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุกล้ำเข้าไปในที่ชายตลิ่งคลองตรอน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ทำการตรวจสอบพื้นที่ตามข้อร้องเรียนเมื่อวันที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๕๕ และได้มีหนังสือที่ ๗๒๗๐๑.๐๑/๐๒๘๒ ลงวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ ขอให้สำนักงานที่ดินจังหวัดอุตรดิตถ์ สาขาตรอน

/ดำเนินการ...

ดำเนินการรังวัดตรวจสอบเขตที่สาธารณประโยชน์ (คลองตรอน) หลังจากนั้น สำนักงานที่ดินจังหวัดอุตรดิตถ์ สาขาตรอน ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไประวางแนวเขตในวันที่ช่างรังวัดจะออกทำการรังวัดในวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ โดยในวันนัดทำการรังวัดดังกล่าว นายนิรันดร์ จินเฮ็ง ตำแหน่งนิติกร ๖ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับรองว่าได้นำทำการรังวัดแนวเขตคลองตรอนโดยมิได้รุกล้ำที่ดินของผู้ฟ้องคดี ส่วนผู้ฟ้องคดีได้คัดค้านการรังวัดโดยอ้างว่ามีการนำทำการรังวัดรุกล้ำที่ดินของผู้ฟ้องคดี หลังจากนั้นเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ ได้ขอให้ราษฎรซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๘ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน ๑๐ คน ร่วมกันนำชี้ระดับน้ำในคลองตรอนซึ่งขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติที่มีได้มีการประกาศเขตภัยพิบัติอุทกภัย และได้ใช้เครื่องหาพิกัดด้วยสัญญาณดาวเทียม (GPS) หาตำแหน่งพิกัดจุดที่ราษฎรนำชี้มากำหนดในแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศเพื่อคำนวณหาพื้นที่เขตคลองตรอนที่ถูกรุกล้ำ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ แจ้งไปยังผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตรุกล้ำเข้าไปในเขตคลองตรอน โดยไม่ได้รับอนุญาตรวมเป็นเนื้อที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร และมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตดังกล่าวออกจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๘ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มีคำสั่งให้ยกคำอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำร้องต่อศาลปกครองชั้นต้น โดยต่อมาศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีจึงยื่นคำอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และคำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

โดยมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นก่อนว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอน เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/พิเคราะห์แล้ว...

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “เจ้าท่า” หมายความว่า อธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำ และพาณิชย์นาวี หรือผู้ซึ่งอธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวีมอบหมาย มาตรา ๑๑๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดปลูกสร้างอาคารหรือสิ่งอื่นใดล่วงล้ำเข้าไปเหนือน้ำ ในน้ำ และใต้ น้ำของแม่น้ำ ลำคลอง บึง อ่างเก็บน้ำ ทะเลสาบ อันเป็นทางสัญจรของประชาชนหรือที่ประชาชนใช้ประโยชน์ร่วมกัน หรือทะเลภายในน่านน้ำไทยหรือบนชายหาดของทะเลดังกล่าว เว้นแต่จะ ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า และมาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการฝ่าฝืนมาตรา ๑๑๗ หรือผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๑๗ ปลูกสร้างอาคารหรือสิ่งอื่นใดไม่เป็นไปตามที่ได้รับอนุญาต ให้เจ้าท่ามีคำสั่งเป็นหนังสือแจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารหรือสิ่งอื่นใดดังกล่าว รื้อถอนหรือแก้ไขอาคารหรือสิ่งอื่นใดนั้นให้เสร็จสิ้นโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่ไม่ปรากฏตัวเจ้าของหรือผู้ครอบครองให้เจ้าท่าปิดคำสั่งไว้ ณ อาคารหรือสิ่งอื่นใดนั้นและจะห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองนั้นใช้หรือยินยอมให้ผู้ใด ใช้อาคารหรือสิ่งอื่นใดนั้นทั้งหมดหรือแต่บางส่วนจนกว่าจะได้รื้อถอนหรือแก้ไขเสร็จด้วยก็ได้ ประกอบประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๐๔ บัญญัติว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินนั้น รวมทรัพย์สินทุกชนิดของแผ่นดินซึ่งใช้เพื่อสาธารณประโยชน์ หรือสงวนไว้เพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น ... (๒) ทรัพย์สินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นต้นว่า ที่ชายตลิ่งทางน้ำ ทางหลวง ทะเลสาบ ...

คดีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในที่ดินตามโฉนดที่ดิน เลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ หน้าสำรวจ ๑๙๓๔ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๒ งาน ๘๗ ตารางวา มีแนวเขตที่ดินด้านทิศเหนือจดคลองตรอน ด้านทิศตะวันออกจดที่ดินแปลงเลขที่ ๓๘ ด้านทิศตะวันตกจดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก. เลขที่ ๑๒๒๒) และด้านทิศใต้จดที่ดินตามหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๘๔ โดยผู้ฟ้องคดีได้ซื้อที่ดินดังกล่าวจากนางเทียง เส็งสอน เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๔ ซึ่งเดิมที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เป็นที่ดินที่นายโบก ตีมูล เป็นผู้มียุทธินครอบครองที่ดินตามหลักฐานหนังสือรับรองการทำประโยชน์ (น.ส. ๓ ก.) เลขที่ ๑๓๘๑ ตำบลน้ำอ่าง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิตถ์ ออก ณ วันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๒๐ จำนวนเนื้อที่ ๒ ไร่ ๑ งาน ๒๗ ตารางวา โดยที่ดินมีเขตติดต่อด้านทิศเหนือจดคลองตรอน พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิจารณาเอกสารหลักฐานผลการรังวัดตรวจสอบแนวเขตคลองตรอนซึ่งดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่รังวัดสำนักงานที่ดินจังหวัดอุดรดิตถ์ สาขาตรอน เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ปรากฏผลการรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ หน้าสำรวจ ๑๙๓๔ ที่ดินของนายสอน สิทธิอินทร์ ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๗

/เลขที่ดิน...

เลขที่ดิน ๓๘ หน้าสำรวจ ๑๙๓๕ เนื้อที่ ๓ งาน ๒๙ ตารางวา ที่ดินของนายประพจน์ สิงห์อินทร์ ตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๘ เลขที่ดิน ๓๘ หน้าสำรวจ ๑๙๓๖ เนื้อที่ ๑ ไร่ ๑ งาน ๗๒ ตารางวา พบว่าที่ดินพิพาทไม่ได้อยู่ในแนวเขตที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นที่ดินซึ่งอยู่ในเขตคลองตรอน ประกอบกับตามเอกสารหลักฐานแบบบันทึกการนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติ ฉบับลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งราษฎรที่มีภูมิลำเนา อยู่ในหมู่บ้านที่ ๕ และหมู่ที่ ๘ ตำบลน้ำอ่าง จำนวน ๑๐ คน ได้ร่วมกันนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติที่ได้ประกาศเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน โดยผลการนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาพปกติของคลองตรอนอยู่ตรงแนวหลักไม้ที่ ๑ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๙๒๙๐๔๘ E ๖๒๘๙๗๘ และหลักไม้ที่ ๒ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๙๒๙๐๓๙ E ๖๒๙๐๑๒ และปรากฏตามรูปถ่าย การนำซีระดับน้ำสูงสุดว่า แนวรั้วคอนกรีตของผู้ฟ้องคดีได้รูก้ำเข้าไปในแนวระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาพปกติของคลองตรอนเป็นพื้นที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติว่า ที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอน ซึ่งเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน ตามนัยมาตรา ๑๓๐๔ (๒) แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กรณีถือได้ว่า ผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตรูก้ำเขตคลองตรอนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า จึงเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๑๑๗ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ เจ้าท่าชอบที่จะมีคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตที่รูก้ำเข้าไปในเขตคลองตรอน ให้เสร็จสิ้นโดยถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตามนัย มาตรา ๑๑๘ ทวิ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเมื่ออธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำ และพาณิชย์นาวีได้มีคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวี ที่ ๓๒๐/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๗ มอบอำนาจของเจ้าท่าตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เว้นแต่ในส่วนที่บัญญัติไว้เกี่ยวกับการอนุญาตตามมาตราดังกล่าวให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าท่าตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ประกอบกับการมอบอำนาจของเจ้าท่าตามคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชย์นาวี ที่ ๓๒๐/๒๕๕๗ ดังกล่าว ได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีรื้อถอนรั้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง ตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ จึงเป็นคำสั่งที่ออกโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจและเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ศาลปกครองชั้นต้นได้วินิจฉัยโดยรับฟังข้อเท็จจริง โดยอาศัยเพียงบันทึกชี้แจงข้อเท็จจริงของชาวบ้านในพื้นที่พิพาทจำนวนเพียง ๑๐ คน ที่นำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติที่ได้มีการประกาศเขตภัยพิบัติฉุกเฉินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นผู้จัดทำขึ้นมาแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยมีได้รับฟังข้อเท็จจริงจากบันทึกคำชี้แจงจากพยาน

/คนกลาง...

คนกลางผู้ไม่ได้มีส่วนได้เสียในคดีและเป็นผู้เชี่ยวชาญของสำนักงานศาลยุติธรรม แล้วรับฟังข้อเท็จจริงเป็นยุติว่าที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอนซึ่งเป็นที่ดินสาธารณะสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน เป็นการวินิจฉัยที่ผิดพลาดคลาดเคลื่อนและขัดต่อพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ นั้น เห็นว่า ประเด็นตามคำอุทธรณ์ในส่วนนี้ผู้ฟ้องคดีประสงค์จะอุทธรณ์ได้แก่การรับฟังพยานหลักฐานของศาลปกครองชั้นต้นที่ศาลวินิจฉัยเพียงอาศัยข้อเท็จจริงจากบันทึกชี้แจงของบ้านในพื้นที่จำนวน ๑๐ คน ซึ่งมีจำนวนเพียงเล็กน้อยเมื่อเทียบกับชาวบ้านในเขตที่ดินพิพาททั้งหมดจำนวนหลายร้อยคน และยังเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในคดีและเป็นปรปักษ์กับผู้ฟ้องคดี โดยไม่ได้รับฟังข้อเท็จจริงจากพยานผู้เชี่ยวชาญของศาลและมีความเป็นกลางไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในคดี โดยศาลไม่มีการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากชาวบ้านที่เป็นกลางและไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในคดีแล้ววินิจฉัยว่าที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอน ซึ่งตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๕ วรรคสาม บัญญัติว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีศาลปกครองอาจตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ ศาลปกครองจะรับฟังพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่เห็นสมควร และตามระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๕๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่าในการพิจารณาพิพากษาคดี ศาลมีอำนาจแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม ในการนี้ศาลอาจแสวงหาข้อเท็จจริงจากพยานบุคคล พยานเอกสาร พยานผู้เชี่ยวชาญ หรือพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีที่ปรากฏในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ หรือคำให้การเพิ่มเติม ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเช่นว่านั้น ศาลอาจดำเนินการตามที่กำหนดในส่วนนี้หรือตามที่ศาลเห็นสมควร และข้อ ๖๕ กำหนดว่า ศาลมีดุลพินิจที่จะรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาตามกระบวนการพิจารณาโดยไม่จำกัดเฉพาะที่เสนอโดยคู่กรณี แต่พยานหลักฐานนั้นจะต้องเป็นพยานหลักฐานที่คู่กรณีผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสขอตรวจดู ทราบ และแสดงพยานหลักฐานเพื่อยืนยันหรือหักล้าง เห็นได้ว่า ตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองดังกล่าว บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจตรวจสอบและแสวงหาข้อเท็จจริงได้ตามความเหมาะสม และสามารถรับฟังพยานหลักฐานอื่นนอกเหนือจากพยานหลักฐานของคู่กรณีได้ตามที่ศาลเห็นสมควร ศาลปกครองย่อมมีอำนาจดุลพินิจอย่างอิสระที่จะพิจารณาพิพากษาคดีนี้ได้ตามรูปคดีโดยไม่จำเป็นต้องยึดถือเฉพาะพยานหลักฐานของคู่กรณีแต่อย่างใด ดังนั้น ในการพิจารณาคดีว่าจะต้องวินิจฉัยประเด็นใดบ้างและจะต้องแสวงหาข้อเท็จจริงอย่างไร รวมทั้งการรับฟังพยานหลักฐานใดมีน้ำหนักเป็นที่น่าเชื่อถือได้มากกว่า จึงเป็นการใช้ดุลพินิจของศาลที่จะพิจารณาตรวจสอบหลักฐานและข้อเท็จจริงให้เป็นไปตามเหตุผลที่มีความน่าเชื่อถือได้ตามที่เห็นสมควร

/โดยไม่เป็น...

โดยไม่เป็นการขัดต่อบทบัญญัติของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานที่ศาลปกครองชั้นต้นนำมาวินิจฉัยคดีและรับฟังเป็นข้อเท็จจริงที่ยุติว่า ที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอนซึ่งเป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันนั้น ได้แก่ เอกสารหลักฐานผลการรังวัดตรวจสอบแนวเขตคลองตรอนซึ่งดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่รังวัดสำนักงานที่ดินจังหวัดอุดรธานี สาขาตรอน เมื่อวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘ ที่ทำการรังวัดตรวจสอบแนวเขตที่ดินของผู้ฟ้องคดีตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ เลขที่ดิน ๓๗ โดยผลการรังวัดปรากฏว่าที่ดินพิพาทไม่ได้อยู่ในแนวเขตที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ ของผู้ฟ้องคดี แต่เป็นที่ดินซึ่งอยู่ในเขตคลองตรอน และเอกสารหลักฐานแบบบันทึกการนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติฉบับลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ซึ่งราษฎรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๘ ตำบลน้ำอ่างที่พักอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงมาโดยตลอด จำนวน ๑๐ คน ร่วมกันนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในภาวะปกติที่มีได้ประกาศเขตภัยพิบัติฉุกเฉิน โดยมีผลการนำซีระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติอยู่ตรงแนวหลักไม้ที่ ๑ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๘๒๘๐๔๘ E ๖๒๘๙๗๘ และหลักไม้ที่ ๒ ตำบลที่ GPS (UTM) N ๑๘๒๘๐๓๙ E ๖๒๘๐๑๒ ทั้งนี้สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคสาขาแพร่ สำนักงานเจ้าท่าภูมิภาคที่ ๑ กรมเจ้าท่า ได้นำเครื่องหาพิกัดด้วยสัญญาณจากดาวเทียม (GPS) ใช้หาดำแหน่งพิกัดจุดที่ราษฎรนำซีมากำหนดในแผนที่ภาพถ่ายทางอากาศ Website ของ Google Earth ปรากฏตามรูปถ่ายสังเขปการนำซีระดับน้ำสูงสุดที่แสดงว่า แนวรั้วคอนกรีตของผู้ฟ้องคดีได้รุกล้ำเข้าไปในแนวระดับน้ำขึ้นสูงสุดในสภาวะปกติของคลองตรอนเป็นพื้นที่ประมาณ ๒๒๕ ตารางเมตร เห็นได้ว่า เอกสารหลักฐานดังกล่าวเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หลายหน่วยงานและใช้เป็นหลักฐานในการปฏิบัติงานของทางราชการ อีกทั้งเอกสารดังกล่าวจัดทำขึ้นโดยความร่วมมือของราษฎรในพื้นที่ที่อาศัยอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับที่ดินที่พิพาทมาโดยตลอด จึงเป็นผู้ที่รู้เห็นเหตุการณ์ได้โดยใกล้ชิดและทราบถึงข้อเท็จจริงได้ตามความเป็นจริงได้อย่างชัดเจน ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าราษฎรที่นำซีจุดน้ำขึ้นสูงสุดทั้ง ๑๐ คน มีความเป็นอคติไม่เป็นกลางกับผู้ฟ้องคดีหรือมีเหตุที่จะต้องกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด การที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาพยานหลักฐานดังกล่าวแล้วเห็นว่า คดีมีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะรับฟังเป็นยุติได้แล้วว่าที่ดินพิพาทอยู่ในเขตคลองตรอน ซึ่งเป็นที่ดินสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน และกรณีและผู้ฟ้องคดีก่อสร้างรั้วคอนกรีตในที่พิพาทเป็นการก่อสร้างรั้วที่รุกล้ำเขตคลองตรอนโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าท่า จึงเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๑๗ วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ และไม่จำเป็นต้องแสวงหา

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงในประเด็นอื่นเพิ่มเติมอีก จึงเป็นการใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานโดยชอบ และเป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครองแล้ว

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ศาลปกครองชั้นต้นมิได้รับฟังข้อเท็จจริง จากบันทึกคำชี้แจงจากพยานคนกลางผู้ไม่ได้มีส่วนได้เสียในคดีและเป็นผู้เชี่ยวชาญของ สำนักงานศาลยุติธรรม เห็นว่า หลักฐานตามเอกสารผลการวิเคราะห์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับ ร่องรอยการทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทจากการอ่านภาพถ่ายทางอากาศบริเวณที่ดินพิพาทที่ยื่น ต่อศาลปกครองชั้นต้น เป็นการรายงานผลการอ่าน แพล ตีความ และวิเคราะห์ภาพถ่ายทางอากาศ บริเวณที่ดินพิพาท จำนวน ๗ ภาพ ซึ่งได้มีการบันทึกข้อมูลเมื่อวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๑๒ วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๑๘ วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๗ วันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๘ วันที่ ๗ มกราคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๙ แล้วมีข้อสรุปว่าที่พิพาทและที่ดิน แพลงโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๐๕๔๖ ที่ทำการตรวจสอบนั้น ไม่พบว่าเป็นพื้นที่ที่มีน้ำท่วมมาก่อนตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบัน โดยความเป็นจริงแล้ว ภาพถ่ายทางอากาศบริเวณที่ดินพิพาท จำนวน ๗ ภาพ เป็นข้อมูลที่ยังอาจยืนยันหรือแสดงถึงข้อเท็จจริงของเหตุการณ์ตลอดระยะเวลาที่ทำการ บันทึกข้อมูลในช่วงเวลาที่ผ่านมาแล้วโดยประมาณ ๖๓ ปี การอ่านภาพถ่ายทางอากาศดังกล่าว เป็นการแปลความจากภาพถ่ายอันเป็นความเห็นหรือประสบการณ์ส่วนตัวของผู้อ่านเฉพาะเพียง ๗ ภาพดังกล่าว เห็นว่ายังไม่ได้เป็นการดำเนินการตามกระบวนการหรือหลักการแห่งวิชาการ โดยละเอียด จำนวนภาพถ่ายทางอากาศที่นำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานของการแปลความเพียง ๗ ภาพ ย่อมไม่อาจครอบคลุมข้อเท็จจริงตามความเป็นจริงของเหตุการณ์ที่ผ่านมาในอดีตได้อย่างน่าเชื่อถือ และเป็นที่ยอมรับในความถูกต้องได้อย่างมีเหตุผลในทางวิชาการมารองรับ จึงเห็นว่าข้อสรุปที่ได้ ตามเอกสารผลการวิเคราะห์และทำความเข้าใจเกี่ยวกับร่องรอยการทำประโยชน์ในที่ดินพิพาท ของผู้เชี่ยวชาญ ที่ว่าไม่พบว่าเป็นพื้นที่ที่มีน้ำท่วมมาก่อนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปัจจุบันนั้น ยังไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟังเป็นข้อเท็จจริงเพื่อโต้แย้งหรือหักล้างพยานหลักฐานของฝ่ายผู้ถูกฟ้องคดีได้ การที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับฟังพยานหลักฐานตามเอกสารผลการวิเคราะห์และทำความเข้าใจ ของผู้เชี่ยวชาญตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง จึงไม่ใช่การรับฟังพยานหลักฐานที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่อย่างใด

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ที่ดินพิพาทเป็น “ป่า” ตามนัยมาตรา ๔ (๑) แห่ง พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๓๔ เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงในคดีนี้รับฟังได้ว่า ที่ดินพิพาท มีการครอบครองและทำประโยชน์ต่อเนื่องกันมาเป็นระยะเวลาโดยประมาณ ๖๐ ปี หรือตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๙ โดยประมาณ ซึ่งเป็นการครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินอยู่ก่อนมีการ ประกาศให้ใช้บังคับประมวลกฎหมายที่ดินเป็นกฎหมายในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ ดังนั้น ที่ดินที่พิพาท

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวจึงเป็นที่ดินที่มีการครอบครองและทำประโยชน์อยู่ก่อนวันที่มีการใช้บังคับพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ประกอบกับตามคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การของผู้ฟ้องคดีก็ได้มีการกล่าวอ้างยืนยันข้อเท็จจริงนี้ไว้อยู่แล้วว่า ที่ดินที่พิพาทได้มีการครอบครองและทำประโยชน์สืบต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๗๐ ปี หรือ ๘๐ ปี และเมื่อพิจารณาข้อเท็จจริงดังกล่าวประกอบกับสภาพและที่ตั้งของที่ดินตามเอกสารหลักฐานในสำนวนคดี คือ ภาพถ่ายชาวบ้านและเจ้าหน้าที่นำชี้พื้นที่พิพาท แผนที่แสดงแนวเขตคลองตรอนที่พิพาททุกลำ เป็นที่น่าเชื่อได้ว่าที่ดินแปลงพิพาทดังกล่าวเป็นที่ดินที่มีการครอบครองและทำประโยชน์ต่อเนื่องมาตั้งแต่ประมาณปี พ.ศ. ๒๔๕๕ ก่อนที่พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ได้มีการประกาศใช้เป็นกฎหมาย และมีได้มีลักษณะหรือมีสภาพเป็นป่าตามที่คุณฟ้องคดีกล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ อีกทั้งอาณาบริเวณที่ติดต่อกันโดยรอบเป็นสภาพที่ดินริมฝั่งชายน้ำ ที่ดินเป็นพื้นที่ลาดเอียงไปสู่ลำน้ำคลองตรอนสภาพที่ดินไม่มีความสอดคล้องกับข้อกล่าวอ้างของคุณฟ้องคดีที่อ้างว่าเป็นป่าและคุณฟ้องคดีก็ไม่มีหลักฐานอื่นใดที่จะสนับสนุนข้อกล่าวอ้างของคุณให้เห็นได้เป็นที่ชัดเจน ข้อกล่าวอ้างของคุณฟ้องคดีในส่วนที่อ้างว่าที่ดินพิพาทเป็น “ป่า” จึงไม่อาจรับฟังได้

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปว่า คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของคุณฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ให้ยกอุทธรณ์ของคุณฟ้องคดี เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ บัญญัตินิยาม “คำสั่งทางปกครอง” หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการถาวร หรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัยอุทธรณ์ การรับรอง และการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายความรวมถึงการออกกฎ (๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองใดไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรีและไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คุณกรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้นโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว มาตรา ๔๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง พิจารณาคำอุทธรณ์และแจ้งผู้อุทธรณ์โดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ ในกรณีที่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ก็ให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครองตามความเห็นของตนภายในกำหนดเวลาดังกล่าวด้วย วรรคสอง บัญญัติว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ก็ให้เร่งรายงาน

/ความเห็น...

ความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์พิจารณาให้แล้วเสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตนได้รับรายงาน ถ้ามีเหตุจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาดังกล่าว ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีหนังสือแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบก่อนครบกำหนดเวลาดังกล่าว ในการนี้ให้ขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปได้ไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว และวรรคสาม บัญญัติว่า เจ้าหน้าที่ผู้ใดจะเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคสองให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง และกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้อ ๒ กำหนดว่า การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ ให้เป็นอำนาจของเจ้าหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑๐) ผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองเป็นผู้บริหารท้องถิ่นหรือคณะผู้บริหารท้องถิ่น ...

เห็นว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามหนังสือ ที่ อต ๗๒๗๐๑.๐๑/๕๘๙ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๕๘ ที่แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนริ้วคอนกรีตในที่ดินพิพาทออกไปจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายที่มีผลกระทบต่อสภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีโดยตรง จึงมีลักษณะเป็นคำสั่งทางปกครอง ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับการใช้อำนาจของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจของเจ้าท่าตามมาตรา ๑๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พระพุทธศักราช ๒๔๕๖ ซึ่งได้มอบอำนาจให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีที่ ๓๒๐/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงไม่ใช่เป็นการมอบอำนาจให้ปฏิบัติราชการแทนอธิบดีกรมการขนส่งทางน้ำและพาณิชยนาวีตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ออกโดยผู้บริหารท้องถิ่น ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังกล่าว ตามข้อ ๒ (๑๐) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และเมื่อได้วินิจฉัยมาแล้วว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีหรือถอนริ้วคอนกรีตออกจากเขตคลองตรอนให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือ ที่ อต ๐๐๑๗.๓/๑๑๘๒๔ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ ที่ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

/และมีคำสั่ง...

และมีคำสั่งให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน ในส่วนที่ผู้ฟ้องคดี กล่าวอ้างในคำอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจพิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ไม่อาจรับฟังได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสุรเดช พหลภาคย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายไพโรจน์ มินเด็น
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวชิระ ขอบแต่ง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรยาย นาคยศ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๑๕

๒๒๐๖๖๗๗

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายศิริ มีแสงสกุล

